

Иван Вазов

Раненият опълченец при
Шейново

Бой гърми, земя трепери.
Недалеч, под голий рът,
трима руски офицери
в бедна хижица лежат.
Славни рани из клането
ги извадиха навън,
малко чаец във гърнето
ври над слабият огън.

Изведнъж скръцна вратата
и носилка влезе пак
с нова жертва от борбата
с ратник млад, с ударен крак.
Кръв тече обилна, гъста
из пречупената кост,
сабя турска е на кръста
на злочестий млади гост.

– Ура! Ваше благородье! –
радостно извика той, –
знамето се там забодя!
Ура... Шейновския бой!
– Ну, разправяй, бога ради,
как и що?... Добра ли вест?
– Вейсел-паша се предаде
с шейсе батальона днес!

– Браво, браво, мой любезний,
за таз славна новина!
Пийни чаец, постопли се,
виж, навънка е зима.
А таз рана как ти доде?
Колко кръв, бедняжка!... Ех!
– Нищо, ваше благородье,
във редута я приех!

– Успокой се, почини си,
ти си славен маладец,
йоще чаец... отдъхни си.
Вот! Победа наконец,
и балкани няма повеч –

лаври Скобелев набра.
Слушаш, Михаил Петрович?
Туй е нашето ура.

– Молим, ваше благородье,
вий познавате добре:
Кога генералът води,
кой не иска да умре?
Отзарана аз си рекох:
как горя във тоя студ!
Двама юзбаший съсекох
вътре в самия редут!

Ето сабята, която
от по-дъртия земах,
другия – заклах, когато
ме нападна... Не, сбърках!
Той бе ранен – сатаната:
гръмна въз мен, хоп в крака!
Аз го стигнах пълзишката
и удуших го с ръка.

– Браво, храбрый мой – продума
офицерът развълнен, –
земи тез три пола... нищо,
ти си храбър и ранен,
теб Георгиевский се пада...
– Ваше благородье, не,
не заслужвам аз награда:
сто да бях убил поне!

Мойте братя опълченци
в нови славни бойове
ще да гонят, поразяват
вечните ни врагове.
Аз не мога нищо веке,
а едвам се настървих:
ах, да имам крила леки,
че да фръкна и аз с них!

– Почини си колко-годе.
– пристъпът вървя добре,

струва, ваше благородье,
челяк тамо да умре:
знамената се развяха,
музиката заигра,
а гранатите валяха
от проклетата гора.

Но ний знаем, че генерала
и той върви преди нас,
и фукнахме, като хала,
към редута... и завчас
„На щики!“ команда става:
бой, и крясък, и ура!
Вижте ми сега ръкава: –
не знам кой го тъй раздра!

И разбърка се народа!
Опълченците крещат:
„Ура! Смърт или свобода!“
„Аман!“ – турците реват.
Всички гуркаме се вътре!
И там кръвнина и сеч:
един охка, друг се тътри –
но редутът наш е веч!
– Успокой се, братец мили,
и кракът не шевели!
– Нищо, ваше благородье,
той от радост не боли!

1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5177>]